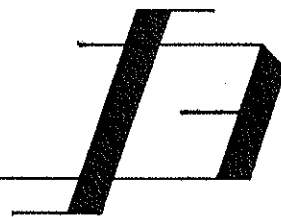

LITURGIJA SVETI SUSRET

Branimir Marinović

KRATKE HOMILIJE

XIII. – XXXIV. NEDJELJA KROZ GODINU – «C»

XIII. NEDJELJA KROZ GODINU – «C»

Sinovi groma

Premda je Isus, dok je živio na zemlji, činio svugdje samo dobro, ipak ga nisu svi ljudi uvijek rado primali. Znamo da su ga čak njegovi mještani iz Nazareta htjeli strmoglaviti niz liticu. U današnjem sv. evanđelju se govori o nekom samarijanskom selu gdje također nisu primili Isusa. Dva istaknuta Isusova učenika, Ivan i Jakov, razgnjevili su se zbog toga i rekli su Isusu: "*Gospodine, hoćeš li da kažemo neka oganj siđe s neba i uništi ih?*" Zbog toga su ta dva brata, dva Isusova apostola, i prozvani Boanerges – sinovi groma.

Ali se Isus nikada nije osvećivao, niti je želio apostole pa ni nas učiti osveti. Dapače Isus je zbog toga prekorio tu dvojicu apostola. Nažalost u mnogima od nas vlada to raspoloženje osvećivanja. Netko je izmislio izraz: "*Tko se ne osveti, taj se ne posveti*". To nikako nije Kristov izraz, niti nas naša katolička vjera tome uči. Baš obratno. Isus nas je učio praštati i znati oprostiti i najteže uvrede. Svetom će Petru, koji ga je pitao da li je dovoljno sedam puta oprostiti, reći: "*Ne kažem ti sedam, nego sedamdeset puta sedam*", što drugim riječima znači: uvijek.

U drugom dijelu današnjeg sv. Evanđelja govori se o onima, koji su željeli ići za Isusom, ali iz nekih svojih razloga. Isus im daje jasne odgovore. Govori o tome, da lisice imaju jazbine, ptice gnijezda, a Sin Čovječji nema ni gdje bi glavu naslonio. Htio je time reći, da tko se opredijeli za Isusa mora biti spreman odreći se lagodnosti i luksuza, ne sanjati o kućama i vilama nego se posvetiti Bogu uz obične, katkad i skromne uvjete života. Osim toga, tko želi ići za Isusom i s Isusom, mora se odreći mnogih obiteljskih prava i bez zaustavljanja slijediti Isusov poziv. Možda je mnogima, koji su kao djeca ili mladi nosili u sebi svećenički ili redovnički poziv, upravo obitelj ili rodbina bila zapreka da ne slijede Isusa i krenu u Bogu posvećeno društvo. Mnoge od takove zamisli odvrate

drukčija razmišljanja, ali za sve vrijedi Isusova riječ s kojom završava današnje sv. evanđelje: *“Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje”*.

Ako zaista želimo doći u Božje kraljevstvo, onda moramo ustrajati i do kraja živjeti po vjeri te neprestano slijediti Isusa uza sva iskušenja i ljudske slabosti. Svi smo pozvani, na svoj način i u svojim prilikama, da navješćujemo i postignemo kraljevstvo Božje. Sveta Mala Terezija od Djeteta Isusa opisala je takozvani “Mali Put” kako možemo doći u nebo. Govori u tom “Malom putu”, da svatko, koji savjesno vrši svoje svakodnevne dužnosti i poslove, ako sve to dragom Bogu posveti uz neku plemenitu nakanu, tada je to put za nebo. Ona je to činila za misije i misionare i postala suzaštitnicom misija. Slijedimo i mi “mali put”. Amen.

XIV. NEDJELJA KROZ GODINU – «C»

Žetva je velika, a radnika malo!

Kad se u današnjem sv. evanđelju spominju Isusove riječi: *“Žetva je velika, ali radnika je malo”*, redovito se pomišlja na duhovna zvanja, bilo svećenička, bilo redovnička. Nekada je bilo mnogo duhovnih zvanja. Čak i u onim vremenima, kad se zbog vjere trebalo izložiti mnogim neprilikama pa i zlostavljanjima. Nekada su naša sjemeništa i bogoslovije bile pretijesne, a sada je u njima mnogo praznih prostorija. Ali to nije samo kod nas, nego je još gore u mnogim zapadnim zemljama, koje materijalno dobro stoje, ali se izgubio duhovni element, a time je oslabio i moral i moralna načela. Sve manje je onih koji bi propovijedali vjeru i život po Božjim zapovijedima.

No, nikad ne gubimo nadu i vjerujemo da će dragi Bog potaknuti pojedinu djecu i mlade da se odluče i na duhovni poziv te da neće nestati onih koji će nam dijeliti svete sakramente, koji će s nama i za naše pokojne služiti sv. Mise, koji će nam tumačiti sv. evanđelje, koji će s nama pjevati i s nama moliti. Ali je potrebno, da i mi na tu nakanu molimo i da podupiremo, a ne gušimo duhovne pozive za duhovna zvanja koja se kod neke djece jave.

Istina je, da nije svećenički život bez svojih teškoća. I sam je Isus rekao svojim učenicima, onoj sedamdeset i dvojici koje je slao po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto: *“Šaljem vas kao janjce među vukove!”* Znao je dobro Isus da i njih očekuju teškoće i nerazumijevanja. Ali im je zato dao milost da mogu tu uzvišenu ulogu vršiti i propovijedati

svugdje i donositi mir i Božji blagoslov. Isus je učenicima rekao: “*U koju god kuću uđete, najprije recite: Mir kući ovoj! i zatim propovijedajte: Približilo vam se kraljevstvo Božje!*” Uloga je svećenika, da uz Službu Božju naviješta mir i kraljevstvo Božje koje nas očekuje, ako živimo po vjeri. Katkad zabrinjava činjenica da je u razvijenim zemljama sve manje duhovnih zvanja, a s druge strane opet nas tješi činjenica da u nerazvijenim siromašnim zemljama sve više raste broj duhovnih zvanja. I da će možda nekad kršćanskoj Europi trebati misionari iz Afrike da vrate vjeru, sv. evanđelje, Božje zapovijedi. Osim toga primjećuje se porast drugih religija ili sekti koje zauzimaju mjesto gdje je nekada nicalo i raslo kršćanstvo. Vjerujemo, ipak, da će na lađi Kristove Crkve uvijek biti onih koji će je usmjeravati i voditi prema Kristovoj luci spasenja i dovesti vjernike u luku vječnoga spasenja kod Boga. Molimo zato Gospodara žetve, da uvijek nađe radnika za svoju žetvu i da bude uvijek onih, koji će biti ribari ljudi. Amen.

XV. NEDJELJA KROZ GODINU - “C”

Tko mi je bližnji?

Kad je neki zakonoznanac upitao Isusa, što mu je činiti da život vječni baštini, Isus ga je uputio na Božji zakon u kojem piše: “*Ljubi Gospodina Boga i svoga bližnjega.*” Ako to bude činio, živjet će. Ali nakon toga taj je zakonoznanac upitao Isusa: “*A tko je moj bližnji?*” I umjesto direktnog odgovora, Isus je ispričao jednu od najdirljivijih prispodoba u sv. evanđelju, prispodobu o milosrdnom Samarijancu. Čovjeku, koji je bio u nevolji, koga su razbojnici opljačkali i ostavili polumrtva na putu, nije pritekao u pomoć ni svećenik ni levit koji su prolazili tim putem nego Samarijanac koji je Židovima bio i prezreni stranac i gotovo neprijatelj.

Taj je Samarijanac čovjeku u nevolji pomogao ne pitajući ga za njegovu narodnost pa niti za ime. I nije mu priskočio u pomoć s namjerom da bi kasnije od toga imao neku korist, nego se dapače sam pobrinuo i da ga dovede u gostinjac i sam je od svoga platio gostioničaru, da se pobrine za tog nesretnika.

Na Isusov upit, tko je bio bližnji tom čovjeku u nevolji, razumljivo je da je odgovor bio jasan, da to nisu ni svećenik ni levit nego ovaj milosrdni Samarijanac koji mu iskaza milosrđe. Nakon toga je slijedio Isusov odgovor i uputa, ne samo zakonoznancu, nego i svima nama: “*Idi pa i ti čini tako!*”

I mi možemo ako hoćemo primjetiti ljude koji su u nevoljama. Da li mi poput onog svećenika i levita zatvaramo oči ispred takvih ljudi kao da ih ne vidimo, ili smo spremni takvima pomoći? Možda neki ni ne traže našu materijalnu pomoć. Ali je često puta nekima potrebna lijepa riječ, prijateljski razgovor, strpljivost da se nekoga poslušaju. Koliki bi ljudi bili sretniji i zadovoljniji, da imaju neku duhovnu utjehu, da u svojim obiteljima ili od svojih prijatelja osjete iskrenost, suosjećanje i ljubav. A toga je upravo danas sve manje. Nema iskrenosti, nema ljubavi. Ljudi postaju sve više sebični i zatvoreni u svoje uske školjke. Nitko za drugoga ne mari. Nitko drugome ne želi pomoći, osim ako ne vidi da će od toga imati koristi.

Čak se to događa i u obitelji, gdje djeca nisu spremna niti svoje roditelje ili bližnje s ljubavlju prihvatiti i pomagati, ukoliko ne vide da će im i tu doći u ruke njihove penzije ili ostavština. Zato će Isusova zapovijed ljubavi, da ljubimo Boga i bližnjega - pa i neprijatelja - još dugo vremena ostati nedovoljno ispunjena kršćanska zapovijed, ali bez koje se naša kršćanska vjera nikako ne može zamisliti. Poslušajmo Isusa! Činimo dobro svakome! Posebno onima koji su u potrebi i nevolji. A i danas je mnogo takvih ljudi. Mnogi možda već nemaju ni snage ni hrabrosti moliti drugoga za pomoć. Znati upravo takvim ljudima iskazati milosrđe, prava je ljubav. I uvijek samo s mišlju da će nam za to Bog odvratiti svojom ljubavlju. Budimo češće u životu milosrdni Samarijanci! Amen.

XVI. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Bolji dio

Isus je rado posjećivao kuću i obitelj svog prijatelja Lazara, kojega je uskrisio od mrtvih. A s Lazarom su bile njegove sestre Marta i Marija. Vjerojatno je ova Marija poznata Marija Magdalena iz koje je Isus istjerao sedam zlođuha, a koja je bila prije obraćenja poznata kao grješnica u gradu. Poslije obraćenja neprestano je slijedila Isusa i pomagala i njemu i njegovim učenicima, te je rado slušala Isusove riječi. Tako i ovom zgodom koju opisuje današnje sv. evanđelje. Isus je došao u posjet svom prijatelju Lazaru i njegovim sestrama. Marta se sva užurbala po kuhinji i kući da što bolje pogosti Isusa, a Marija je sjela do nogu Gospodinovih i slušala njegove riječi. Sigurno je, da je Marta poprijeko gledala svoju sestru, koje eto sjedi i "ništa ne radi", a ona je puna posla i bilo bi joj lakše, kad bi joj sestra pomagala. Zato Marta pristupi Isusu i reče: "*Gospodine, zar ne maris*

što me sestra samu ostavi posluživati? Reci joj da mi pomogne". Međutim Isus umjesto da rekne Mariji da pomogne sestri, odgovori Marti: "Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. Marija je uistinu izabrala bolji dio, koji joj se neće oduzeti."

Taj bolji dio, to je slušanje riječi Božje. I mi se često kroz ovaj svoj život brinemo i uznemirujemo skoro isključivo, samo za materijalno: kako više dobiti, bolje pojesti, modernije se obući... a onaj bolji dio: slušanje riječi Božje i duhovna okrepa, često zaboravljamo i zanemarujemo. Gotovo sve svoje sile i fizičke i umne upotrebljavamo za materijalna i prolazna dobra, a gotovo nikad ni ne pomišljamo, kako ćemo ipak sve to konačno ostaviti i samo s onim što smo duhovno stekli po molitvi i sakramentima, samo ćemo se s tim pojaviti u vječnosti kod Boga.

Govorilo se za cara Napoleona, a neki kažu i za generala Marmonta, da su u svojoj oporuci odredili kad umru da im iz lijesa izvade ruke vani neka svi vide na sprovodu da sa sobom u vječnost ništa ne nose. Ali ipak treba istaknuti uz današnje sv. evanđelje da Isus nije pokudio Martu i njezin rad i gostoljubljivost. I sv. Marta je također ubrojena među svete žene.

Isus je, međutim, htio naglasiti, da je bolji dio onaj duhovni, slušanje riječi Božje, ispred naših svakodnevnih materijalnih briga. Da je za dušu korisnije staviti na prvo mjesto ono što je vrijednije, a to je Bog, Božja riječ, vječnost, vječni život. Da je na prvom mjestu potrebno staviti dušu i spasenje duše ispred ovog zemaljskog, što je i kratkotrajno i prolazno. Zavaravamo se svojim nastojanjima, da što više skupimo i kupimo, dobijemo i imamo ovozemaljskih dobara, časti i položaja. Sve na ovom svijetu brzo prolazi i nestaje. Ostaje samo Bog i Božja riječ. Amen.

XVII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Najljepša molitva

Najljepša molitva, koju nas je sam Isus naučio, je molitva Oče naš. Isus se često molio. Poslije naporna propovijedanja i ozdravljanja bolesnika, znao se povući na samotno mjesto i tu moliti. To je bio njegov razgovor s nebeskim Ocem. Molitva je i danas naš razgovor s Bogom. Apostoli su vidjeli mnogo puta da se Isus sam moli. Neki su kod sv. Ivana Krstitelja zapazili, kako je on učio moliti svoje učenike i slušatelje. Zato je jedan od Isusovih učenika rekao Isusu da i on njih nauči moliti. Isus je tada izrekao najljepšu molitvu: *Oče naš*... U toj su molitvi sadržani svi elementi

naše svete vjere. Već same riječi "Oče naš" kojima nazivamo Boga svojim ocem, mijenja pojam Boga kakav je kod drugih vjeroispovijesti u kojima je Bog previše uzvišen, nedostupan, iznad svega, onaj koji unosi strah i strahopoštovanje. Riječ otac čini nas djecom Božjom, čini da možemo k Bogu pristupiti i od njega tražiti što nam treba.

Stari su korizmeni propovjednici znali tumačiti u svojim propovjedima kroz korizmu samo riječi Očenaša, jer se u toj molitvi može naći čitava pouka za kršćanski vjernički život. Posebno su stari propovjednici znali odmah na početku propovijedi zamoliti vjernike da zajednički mole Očenaš, a onda, kad bi došli do riječi "*kako i mi otpuštamo dužnicima našim*", glasno bi propovjednik zaustavio molitvu i upitao prisutne vjernike da li promišljaju što izgovaraju ovim riječima, te nastavio tumačiti kako je potrebno opraštati svakome, kao što Bog nama oprašta.

Današnje sv. evanđelje s primjerom prijatelja, koji o ponoći ide pitati prijatelja susjeda da mu posudi kruha, želi istaknuti da molitva treba biti ustrajna i u svako vrijeme. "*Ištite i dat će vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvorit će vam se*", govori Isus. Ima ljudi koji zamišljaju da im dragi Bog mora odmah ispuniti sve njihove molitve. Često puta su te naše molitve samo za materijalne stvari ili za zdravlje, uspjeh... Malo je onih koji mole za druge opće nakane koje bi svima bile potrebne i korisne. Redovito se molitve upućuju za sebe, svoju obitelj ili nekog bliskoga. A bilo bi potrebno da nam molitva ne bude tako sebična, samo za sebe i svoje najbliže. Potrebno je misliti i na druge. Nažalost ima mnogo ljudi koji ne misle i ne vide dalje od svoga dvorišta. Zato je korisno vježbati se moliti i za opće nakane Crkve, za mir u svijetu, za obraćenje grješnika, za pravdu i slobodu svih ljudi, za misije, za procvat sv. vjere, za međusobnu ljubav, praštanje i konačno za spasenje duše i svoje i drugih. Jer sve naše molitve ovdje na zemlji ipak bi trebale imati konačni cilj da jednom budemo u društvu svoga nebeskog Oca, i Sina, i Duha Svetoga, i svih svetih na nebu. Amen.

XVIII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C» Sigurnost u zalihama ili nečemu drugomu?

Današnje sv. evanđelje govori o pohlepi. Ima ljudi koji bi sve htjeli zagrabiti za sebe, koji bi sve htjeli imati i to što više i što prije, ne misleći, da bi trebalo i na drugoga misliti i da je i drugome isto tako nešto potrebno za život i uzdržavanje. Isus je jasno rekao, da kolikogod netko obilovao, život mu nije u onomu što posjeduje. Da to što bolje razjasni, Isus je ispričao prisposobu o bogatašu, kojemu je urodila zemlja te on počne razmišljati, kako će stare žitnice srušiti i podići nove, veće i šire, i tu zgrnuti ljetinu i dobra za mnogo godina. I to s nakanom koja očituje svu njegovu pohlepu i sebičnost, a izražena je riječima: *“Počivaj, jedi, pij, uživaj!”* Izgleda da je to parola i mnogih ljudi današnjeg vremena. Bilo bi to lijepo, kad bismo sami odlučivali svoju budućnost. Ali Božji glas je ovog bogataša potpuno prenerazio i srozao. *“Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe! A što si pripravio, čije će biti?”*- odjeknuo je Božji glas.

Mnogi se ljudi trude i rade, kako bi samo uživali na ovome svijetu: grade, kupuju, dotjeruju, kao da će sto godina živjeti. Bilo bi to sve u redu, kad bi ovome još nadodali, po onoj staroj izreci, da se ujedno mole, kao da će sutra umrijeti. Ali nažalost mnogima, koji neprestano stječu i žele uvijek imati više i bolje od drugoga, ne pada na pamet ni Bog, ni molitva, ni duša, ni smrt, ni vječnost. Često puta takvi ljudi potroše život u neprestanom stjecanju materijalnih, prolaznih dobara, a na prave vrijednosti, neprolazne vrijednosti, uopće ne pomišljaju. Katkad se takvi samo sjete Boga, kad ih nenadano zahvati neka bolest ili neprilika. Često puta pojedinci čitav život stječu i slažu sve više i više, da bi onda sve to potrošili u bolesti za liječenje i za zdravlje.

Isus nas ovim primjerom o pohlepnom bogatašu upozorava, da ne budemo bezumni. Život je ipak kratak. Svatko može s onim što ima učiniti nešto dobra i za drugoga. S dobrim djelima ćemo se pojaviti pred Božji sud. Čovjek se materijalnim dobrima treba služiti ne samo za svoju materijalnu korist, nego i za duhovnu korist. Drugome pomoći, učiniti nešto ne samo za sebe nego i za drugoga, trebalo bi biti pravilo svakoga čovjeka. Tada bi na svijetu svima bilo bolje. A i Bog bi s nama bio zadovoljniji. Vjerojatno bismo tako stekli i više zasluga za nebo.

Pohlepni bogataš iz današnjeg sv. evanđelja mislio je samo na sebe, samo na svoje tijelo, a zaboravljao na dušu i na drugoga. Neka nas njegov primjer potakne, da nikad ne zaboravimo pogledati oko sebe i pomoći

drugomu, posebno potrebnima. Da ispred svega materijalnog i prolaznog postavimo ono što je duhovno, vječno, a to je u prvom redu spasenje besmrtno duše. Amen.

XIX. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Budni budite!

Današnje nas sv. evanđelje potiče na budnost. Ta budnost odnosi se na našu dušu. Duša treba da je uvijek spremna za dolazak Gospodnji. Ili drugim riječima rečeno: Trebamo uvijek biti u milosti Božjoj, bez teškoga grijeha na duši, da bismo mogli uvijek biti spremni za susret s Bogom. Svatko od nas računa da još ima vremena. Neki misle da će se više posvetiti Bogu i molitvi kad ostare, kad onemoćaju za teže poslove. Tada misle uzeti kronicu u ruke. Nažalost se događa, da oni koji nisu navikli moliti dok su bili mlađi, tu naviku ni u starosti ne dobiju. A osim toga tko nam garantira da ćemo ostarjeti. Toliko je danas nesretnih slučajeva, pa toliko raznih i teških bolesti, koje znaju naoko zdravog čovjeka brzo srušiti.

Misionari su donedavno svoje misijske propovijedi započinjati poznatom pjesmicom: *“Život kratak a smrt stalna, njoj se ne zna dan ni čas, ako vrijeme gubiš sada, hoćeš li ga imat zadnji čas!”* Bolje je i korisnije da čovjek uređuje račune s Bogom i s ljudima dok je vrijeme, što je moguće ranije. Tada će imati i mirnu savjest i bolje životno raspoloženje. U prisposobi sa svadbom napominje Isus: *“Blago onim slugama koje gospodar, kad dođe, nađe budne...Posadit će ih za stol pa će pristupiti i posluživati ih”*.

Ta se usporedba može primijeniti i na sv. Pričest. Oltar je onaj božanski stol kojemu su pozvani svi koji su pomireni s Bogom i bližnjim. Tu Isus pristupa k nama i poslužuje nas. Štoviše, daje nam za hranu svoje tijelo i time nas čini dionicima Božanskoga stola, a to nam je često i uvjet, da dospijemo i za Božji stol u nebu. Nažalost svi Isusovi pozivi kao da nemaju dubljeg odjeka u nama. Mi i dalje živimo svojim uobičajenim načinom života. I nadalje psujemo i vrijeđamo dragog Boga i svece. Gotovo zbog svakodnevne navike da griješimo niti ne osjećamo težinu toga grijeha. A i sve druge slabosti su nam također postale svakodnevna navika: ružne riječi, ogovaranja, krađe, prevare, oholost, lijenost... Katkad nismo ni svjesni da u sve te slabosti upadamo i kao da nas savjest već ne muči, ako u tome griješimo.

Zato nas Isus u današnjem sv. evanđelju upozorava: “*Budite pripravní, jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi.*” Kao i ono upozorenje: “*Kad bi domaćin znao u koji čas kradljivac dolazi, ne bi dao prokopati kuće.*” Nastojmo na vrijeme srediti račune i s Bogom i s ljudima. Nikad se ne zna kad ćemo biti pozvani pred Božje sudište. Tada će biti kasno sređivati račune. Tada će biti kasno kajati se za svoje grijehe i započinjati s duhovnim životom. Treba odmah odlučiti i početi. Nitko ne zna što ga još do večeri čeka. Budimo, dakle, uvijek duhovno budni pa nas susret s Gospodinom neće iznenaditi. Amen.

XX. NEDJELJA KROZ GODINU - «C» Oganj koji spasonosno razdvaja

Današnje je sv. evanđelje na prvi pogled veoma neobično. Navikli smo slušati o Isusu koji je milosrdan, dobar, koji prašta, pomaže, ozdravlja, uskrisava, pa nam nekako čudno zvuče riječi koje govore za Isusa: “*Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo!*” Zar Isus podmeće požare? Ili o kakvom se to ognju ovdje radi? Ili drugo neobično Isusovo pitanje i još neobičniji odgovor: “*Mislite li da sam došao mir donijeti na zemlju? Nipošto, kažem vam, nego razdijeljenje.*” I tu čak nabraja kako će otac biti protiv sina, sin protiv oca, kći protiv matere i mati protiv kćeri, te svekrva protiv snahe i snaha protiv svekrve. Zar Isus koji je Knez mira donosi nemir.

O kakvom se ognju i razdijeljenju radi u današnjem sv. evanđelju? To je onaj oganj, koji gori u nama, da se očistimo od zla. Vatra koja nas čisti od svega što je loše i daje nam snagu da za Boga činimo sa žarom duše uvijek sve više i bolje. To je onaj oganj u nama koji nas potpaljuje da se žrtvujemo za Boga i Božju stvar. I apostoli, kad su primili plamen Duha Svetoga počeli su propovijedati i bili su spremni tom vatrom Kristove vjere zapaliti i ugrijati čitav svijet. Ta vatra Duha Svetoga davala im je snagu da za Božju riječ i svoje živote žrtvuju. Ta ista vatra trebala bi i nas zahvatiti da i mi budemo Božji apostoli. Tako je slično i s onim što Isus naziva razdijeljenjem. Po ovome se poznaje tko je Kristov i Božji: ako je spreman slijediti Krista uz osobne žrtve. Krist mora biti na prvome mjestu. Slijediti Krista je odluka na kojoj sve pada ili ostaje. Nije se lako odreći obitelji, ali kad se radi o Kristu, onda je on na prvom mjestu.

Primjer su nam za to brojni sveci. Sveci su znali sve žrtvovati za vjeru, za Krista. Istina je da nismo svi spremni toliko se žrtvovati. Ali bi

bilo potrebno da u svom vjerničkom kršćanskom životu nikad ne ugasimo onaj plamen koji nas potiče da što žarče ljubimo Boga i čovjeka. Ujedno da tim plamenom znamo zapaliti i druge, plamenom dobrote i ljubavi te da ta vatra u svima nama izgori sve što je loše i grješno. Osim toga da nam Isus dade milosti i snage, da se možemo odijeliti od svakoga koji unosi zlo i grijeh u naše duše, da nas rastavi od svih koji bi ugasilu milost i žar vjere iz našeg života.

Vatra o kojoj govori današnje sv. evanđelje, to je vatra koja pročišćava duše, a nemir i razdijeljenje, to je neprestani napor da budemo odijeljeni od svega onoga što bi uznemirilo našu dušu i odijelilo je od Boga. Grijeh i grješna prigoda su one žalosne stvarnosti koje znaju unijeti nemir u duše i u savjesti ljudske. Tada nastupa Isus sa svojom izjavom i željom da plamenom milosti Božje i plamenom Duha Svetoga očisti naše duše i savjesti te da nas na taj način odijeli od zla. Dao Bog da se to na svima nama i ostvari. Amen.

XXI. NEDJ. KROZ GODINU - «C» Kroz uska vrata među spašene

Zanimljivo je pitanje koje je netko postavio Isusu u današnjem sv. evanđelju: *“Gospodine, je li malo onih koji se spašavaju?”* Mogli bismo i danas postaviti isto takovo pitanje Isusu. A i odgovor bi bio kao i onda, indirektan: *“Borite se da uđete kroz uska vrata, jer mnogi će, velim vam tražiti da uđu, ali neće moći...”* Pod tim “boriti se” podrazumijeva se naša životna borba gdje je potrebno podnositi sve teškoće i križeve, čuvati se svega što je zlo, što je grijeh. A “uska vrata” naviještaju da se odričemo lagodnosti života, nerada, pokvarenosti, sebičnosti te da izaberemo životni put požrtvovnosti i pravednosti.

Pripovijeda se da je grčki heroj Herkul jednom stigao na neko raskršće otkuda su vodila dva puta. Odjednom su se pred njim pojavile dvije krasne djevojke. Svaka je u ruci nosila svečani pladanj. Ali je na jednom pladnju bilo samo trnje i kamenje, dok je na drugom bilo mnogo cvijeća i ruža. I djevojka koja je nosila pladanj s ružama pristupi Herkulu pa mu kaže: *“Herkule, ako kreneš za mnom, odvest ću te širokim putem posutim ružama i drugim cvijećem!”* A odmah nakon nje pristupi Herkulu ona druga djevojka i kaže mu: *“Herkule, moj put kojim te želim povesti pun je trnja i kamenja i stalno je uzbrdit!”* Herkul se malo zamisli pa upita onu prvu djevojku: *“Kuda vodi tvoj široki put posut ružama?”* *“Bolje je da ne*

pitaš, važno je da ti je put ugodan i lagan, ali ako želiš baš znati gdje završava ovaj put, onda te moram razočarati: ovaj put vodi u provaliju, u propast,” reče djevojka. “*A tvoj trnoviti put, kuda on vodi?*” upita Herkul drugu djevojku. “*Moj se put stalno penje prema visinama i preko rtnja i kamenja vodi u vječnu slavu!*” odgovori druga djevojka. “*Onda idem za tobom!*”, reče Herkul, koji je po grčkoj priči nakon mnogo teškoća i borbi zaista postigao vječnu slavu.

Ta nas grčka priča potiče i poučava da se vrijedne stvari postižu samo s velikim poteškoćama i naporima. Razumljivo da se ovdje ne radi o nepoštenom stjecanju ili podmićivanju. Kod dragog Boga nema nepoštenja ni podmićivanja. Bog pozna svakoga, svačije srce i svačiju dušu a ne samo vanjštinu.

Možda će neki, kao i u sv. evanđelju, govoriti: “*Mi smo s tobom jeli i pili*”. Ili, mi smo se krstili, pričestili, crkveno vjenčali... Ali će Bog odgovoriti: “*Ne znam vas odakle ste!*” Jer ako nemamo čistu dušu, mirnu savijest i obilne plodove dobrote, onda nećemo imati pristup k Bogu niti ćemo doći u kraljevstvo Božje. A možda ćemo se začuditi kad primijetimo da su ušli u Božje kraljevstvo neki o kojima smo mi ovdje na zemlji imali loše mišljenje. Zato nam sv. evanđelje i govori da ima posljednjih koji će biti prvi, a ima i prvih koji će biti posljednji. Trudimo se i živimo tako da ne budemo isključeni iz Božjeg kraljevstva nego uključeni u njega kroz svu vječnost. Amen.

XXII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Skromnost se nagrađuje

Sv. evanđelja opisuju da je Isus pozivan na objed i na svadbu. Prvo je čudo upravo učinio na svadbi u Kani Galilejskoj, kad je pretvorio vodu u vino. A najznačajniji događaj njegova života bila je njegova svečana gozba s najbližim prijateljima, njegova Posljednja večera kada je pretvorio kruh i vino u svoje tijelo i u svoju krv te tako ustanovio sakrament Euharistije i svećenički red.

U današnjem je sv. evanđelju opisano, kako je Isus bio na objedu kod nekoga prvaka farizejskoga. Gledajući goste uzvanike kako biraju prva mjesta, ispričao je Isus prisposobu o svadbi. Sramota će biti onome koji je sjeo na prvo mjesto, ako dođe časniji od njega te to časno mjesto treba ustupiti drugome. Bolje je sjesti na niže mjesto da bi domaćin takvoga pozvao da se pomakne na više. Tim nas primjerom Isus upućuje da se

klonimo oholosti i samoljublja a budemo skromni i ponizni. Iako danas svatko želi da bude istaknut, da bude na višem položaju, da ga se vidi i da se o njemu govori, ipak nas Isus uči i poziva na poniznost, na skromnost. Samo iz poniznosti rastu sve ostale kreposti i sama svetost.

Postoji zgodna priča, kako je dragi Bog na nebu pozvao sve kreposti da dođu preda nj. Odmah su se na prva mjesta poredale vjera, ufanje, ljubav a iza njih ostale vrline. Ali među njima nije bilo poniznosti. Zato dragi Bog pošalje anđela da potraži po nebu poniznost i da je dovede. Dugo ju je anđeo tražio i kad ju je pronašao, ona se počela otimati, ali zbog poslušnosti odazove se Božjem pozivu. I Bog upravo nju postavi ispred sviju na prvo mjesto i reče: *“Bez poniznosti se ne može rasti ni u kojoj drugoj kreposti.”*

Isus, iako je bio Sin Božji, iako je za svoga zemaljskog života činio brojna čudesa i premda su ga ljudi uzdizali, ipak je bio ponizan, potpuno se podložio volji Oca nebeskoga i povlačio se kad su ga ljudi htjeli slaviti. Isus je postao ponizan do smrti na križu, da i to najteže poniženje dobrovoljno preuzme za naše spasenje. Naša molitva spominje Isusovu poniznost kao poticaj za sve nas s poznatim zazivom koji se pjeva u Zlatnoj krunici: *“Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svome”!*

Zanimljiv je i završetak današnjega sv. evanđelja. Isus je istaknuo da se na priređene gozbe ne poziva samo rodbina i bogati susjedi, nego da se pozovu i siromasi, sakati, hromi, slijepi i to radi toga što ti posljednji nemaju čime uzvratiti. Nekako je nama sasvim normalno da se na svaku svečanost pozove rodbina i prijatelji, a na siromahe nitko ne misli. Možda bi nam Isus mnogo puta ovim primjerom stavio pred oči siromahe i bijedne.

Za sve ono što činimo onima koji nam nemaju čime uzvratiti, kao i za svako dobro djelo koje drugome činimo, a da pri tome ne mislimo kako ćemo iz toga izvući korist, uzvratit će nam se doista o uskrsnuću pravednih, rekao je Isus. Dao Bog da se to i ostvari! Amen.

XXIII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Ništa nas ne smije rastaviti od Boga

Nekako čudno zvuči današnje sv. evanđelje. Isus govori: *“Dođe li tko k meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik!”* Zar je moguće da Isus, koji nalaže da moramo ljubiti i neprijatelje svoje, odjednom govori da moramo mrziti svoje najbliže i najdraže, pa i svoj život? Zar je moguće, da Isus uopće govori o mržnji?

S ovom evanđeoskom porukom Isus je želio naglasiti teškoće i križeve koje čovjek mora nositi i podnositi, ako želi slijediti Krista i biti njegov učenik. Treba se naučiti odricati i od onoga što nije grješno, ako ga to sprječava u potpuno zauzetoj službi da ide za Kristom. Tu prepreka može biti obitelj, prijatelji, neprikladno društvo ili materijalna dobra. Nije baš ugodno i lako nositi križ kojega nam je Krist odredio, ako želimo ići za njim i biti njegovi. Ali on je rekao: *“Tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.”*

Sveti Pavao, koji je u početku kao Savao bio progonitelj kršćana, nakon obraćenja počeo je propovijedati sv. evanđelje i zbog toga odlazio i putovao u gotovo sve krajeve ondašnjega svijeta. Ali sam je u svojoj poslanici opisao koliko je morao trpjeti: i kamenovanja, i bičevanja, i nevolje na moru i na kraju. Ali sve je to hrabro izdržao. Pa čak i mučeništvo u Rimu, kada su mu kao rimskom građaninu za vrijeme cara Nerona, 29. lipnja 67. g mačem odsjekli glavu izvan zidina grada Rima. Sv. Pavao je postao primjer kako treba slijediti Krista potpuno i do kraja.

Sveci su svojim životnim primjerom pokazali što znači slijediti Krista. Oni su prezreli sve materijalne stvari, sve što bi zarobilo njihov duh, kako bi mogli potpuno slijediti Krista i biti u potpunosti njegovi učenici, kakve je želio. Kad uspoređujemo Kristov zahtjev i naš život, onda primjećujemo, da nam je veoma teško postupiti po Kristovu prijedlogu da se odrekemo svega i da njega slijedimo. Vežu nas, ili bolje rečeno, čvrsto nas sputavaju mnoge naše obiteljske ili materijalne okolnosti koje nam ne daju da se potpuno predamo Kristu i budemo u potpunosti njegovi učenici.

Smatramo kao da je ta Isusova preporuka samo za neke pojedince, a ne za sve nas. Međutim Isus želi da svi budemo njegovi učenici. I da ga svi slijedimo bez nekih posebnih kompromisa. Zato za svakoga od nas važi Isusova riječ: *“Tako dakle nijedan od vas koji se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik.”* Kao primjer može nam poslužiti bogati mladić iz sv. evanđelja koji je htio biti savršen, ali kad mu je Isus rekao da za to treba materijalna dobra prodati i razdijeliti siromasima, tada je odustao. Apostoli su postupili drukčije: odrekli su se vremenitoga da dobiju vječno. Nek i nam to bude izazov na razmišljanje i poticaj za nasljedovanje. Amen.

XXIV. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Milosrdni otac i izgubljeni sin

Među ljepšim prispodobama koje je Isus ispričao svakako je i prispodoba o rasipnom ili izgubljenom sinu. Sin traži od oca dio imanja, odlazi iz obiteljske kuće u grad i tamo rasipno troši to imanje živeći grješno. Konačno kad se našao u nevolji, shvatio je da je pogriješio, pokajao se i odlučio vratiti se natrag u očinski dom. A zatim slijedi uloga oca koji čeka svoga izgubljenog sina, jer naslućuje da će se on ipak natrag vratiti. I kad se sin vratio, otac mu oprašta i još ga s radošću natrag prima u svoj dom.

U tom divnom primjeru pogreške i opraštanja, otkrivamo sve stvari potrebne za obraćenje koje svoj vrhunac dosiže u dobroj sv. ispovijedi, sakramentu pomirenja. Svojim grijesima i mi napuštamo i gubimo milost Božju, taj veliki imetak koga smo kao djeca Božja dobili na krštenju. Razni su uzroci tog gubitka: pokvareni svijet koji nas okružuje, naša narav sklona grijehu, naše tijelo, ili đavao. Svi nas znaju zavesti da izgubimo tu milost Božju i da se nađemo slabi i gladni Božjega kruha i Božje milosti.

Tada bi trebalo postupiti poput rasipnog sina pa ponajprije promisliti svoje grijehe. Kad o njima razmišljamo, gotovo će nam samo po sebi doći kajanje za sve ono zlo što smo ga učinili i protiv Nebeskog Oca, i protiv sebe, i protiv blišnjega. Tada treba stvoriti odluku da više nećemo griješiti te skupiti hrabrosti i u sv. ispovijedi priznati pred Bogom svoje grijehe. Bog je uvijek dobri Otac koji se veseli našem povratku i koji nam spremno vraća onu milost koju smo grijesima izgubili. Štoviše priređuje za nas gozbu, a to je sv. misa na kojoj možemo sudjelovati i blagovati božansko jelo.

U ovom podužem sv. evanđelju istaknut je i primjer dobrog pastira koji traži izgubljenu ovцу, i žene koja traži izgubljenu drahmu. Tim se primjerima želi naglasiti, da nas dragi Bog nikad ne napušta, nego štoviše da se za nas posebno brine kad smo izgubljeni.

Međutim u primjeru izgubljenog sina zanimljiva je uloga starijega brata, koji nije zadovoljan što je dobri otac radosno dočekaio izgubljenog sina i što mu je priredio gozbu. Krist nas ovim primjerom već unaprijed upozorava da će biti onih, možda i u najbližim krugovima vjernika, kojima se neće sviđati i koji će i prigovarati zbog obraćenja pojedinih grješnika. Kao da nekima nije pravo vidjeti u crkvi, pa možda i u prvim klupama, one koji su donedavno bili udaljeni i od Boga i od Crkve, a u novim prilikama i okolnostima vjerojatno potaknuti duhom, obratili se i opet se vratili u Kuću

očinsku. Ne budimo nikada ni zavidni ni ljubomorni zbog toga, nego se dapače radujmo da smo zajedno u istoj vjerničkoj obitelji i ovdje na zemlji, a vjerujemo jednom i u nebu. Svi smo mi ipak ljubljena djeca istog Nebeskog Oca i trajno se trebamo obraćati odričući se zla i vraćajući se natrag u Kuću očevu . Amen.

XXV. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Snalažljivost kao primjer

U Isusovu primjeru iz sv. evanđelja, u kojem je opisano kako se nepošteni upravitelj lukavo snalazi u trenutku kad će biti maknut sa službe i to tako da dužnicima svoga gospodara smanjuje dugovanja, Krist ne hvali nepoštenje, nego želi istaknuti kako smo spremni učiniti mnogo kad se radi o materijalnoj koristi, dok naprotiv za duhovno se slabo staramo. Posebno će to istaknuti Isus onom rečenicom kad veli da su sinovi ovoga svijeta snalažljiviji prema svojim od sinova svjetlosti. Kad pogledamo ljude našega vremena, primjećujemo isto. Svatko se trudi i nastoji se snaći za ovaj materijalni prolazni život, gledajući kako će što više dobiti, iskoristiti svaku priliku pa makar to bilo i na štetu drugoga. Dok su naprotiv veoma rijetki oni koji na prvo mjesto stavljaju Boga, svoju besmrtnu dušu, molitvu, sv. sakramente, sv. misu i sve ono što je duhovno. Trudimo se kolikogod možemo za ovo prolazno, a to nam opet zamračuje pogled da postignemo ono što je neprolazno, što je vječno.

Iz današnjeg se sv. evanđelja može izvući pouka, da se možemo koristiti ovozemaljskim dobrima, ili kako ga sv. evanđelje naziva nepoštenim bogatstvom, da bismo s njim i po njemu mogli zavrijediti nebo. Katkad imućni ljudi znaju odijeliti od svog bogatstva neku svotu za neku korisnu zajedničku stvar. To im se svakako uračunava u zaslužno djelo, ukoliko to ne čine samo iz sebičnosti da ih drugi hvale ili da iz toga izvuku neku veću korist. Samo onaj koji daje i dariva bez promisli na nadoknadu, samo taj čini zaslužno djelo.

Završetak današnjeg sv. evanđelja govori, da se ne može služiti Bogu i bogatstvu. To služiti znači potpuno se opredijeliti i predati u službu Bogu ili u neprestano stjecanje bogatstva. Život pojedinih ljudi prolazi tako da pojedinci ništa i nikoga ne vide nego samo novac. Nastoje na sve moguće načine što više steći, što više imati, često na štetu drugoga ili iskorištavajući drugoga. Kad je čovjek zaslijepljen novcem, ovozemaljskim blagom, tada ne vidi ništa drugo i ne razmišlja ni o Bogu ni o bližnjemu.

Mnogi su potratili godine svog života da bi što više stekli. Na kraju im se obično dogodi da se razbole pa im bolest odnese što su stekli. Ili se pak netko iz obitelji ili izvan obitelji time okoristi tako da sve ono što se dugogodišnjim trudom stjecalo, znade se vrlo brzo rasuti. Lijepa je ona narodna: "Radi tako kao da ćeš sto godina živjeti, a moli se Bogu, kao da ćeš sutra umrijeti." Mnogi se vladaju samo po onom prvom dijelu te narodne mudrosti, a drugi dio izostavljaju. A na kraju ostane svakome dva metra groba. A za vječnost je potrebno Bogu se moliti i pošteno živjeti. Jer na drugi svijet ne nosimo ništa nego sklopljene ruke, to jest svoje molitve i svoja dobra djela. Amen

XXVI. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Siromašni Lazar i bezimni bogataš

U evanđeoskom primjeru o bogatašu gavanu i siromahu Lazaru nalazi se pouka o raj i paklu. Siromah Lazar koji je prosio pred bogataševim vratima, kad je umro, došao je u raj u krilo Abrahamovo. A bogataš, koji nije imao milosrđa ni dobrote, stigao je u pakao. U mukama iz paklu ugledao je bogataš Abrahama i Lazara pa je zamolio Abrahama da pošalje Lazara da bi mu prstom umočenim u vodu razblažio paklene muke. Odgovor je bio, neka se sjeti kako je živio na zemlji. Radi toga se sada muči u paklu, a iz pakla u raj nema prijelaza. U našem kršćanskom vjeronauku učimo da su tri posljednje stvari čovjekove: smrt, sud, pakao ili raj.

Premda se svi ljudi bore neprestano protiv smrti, ipak je smrt neminovna. Ona je ujedno i strašna i pravedna. Strašna je za one, koji su sve svoje misli, želje, djela i uspjehe vezali za ovu zemlju, za ovaj život, ne misleći da će jednom svima i svemu doći kraj, doći smrt. A pravedna je u tome, što se ne da potkupiti, što ne gleda tko je tko. Umire i bogataš i siromah, kako je to opisano u današnjem sv. evanđelju. Poslije smrti dolazimo svi pred Božji sud. Već tada određujemo sami sebi vječnu sudbinu. Za svako zlo djelo, za svaki grijeh kojeg nismo ispovjedili, za kojeg se nismo pokajali i od Boga dobili oprostjenje, čeka nas kazna.

A isto tako dragi Bog bilježi i naša dobra djela i po njima, kao i po našim molitvama, određuje nam nagradu i mjesto u raj. Često puta mi imamo neko svoje mišljenje o tome. Mnogi žele stvoriti sebi raj na zemlji, a nije ih briga za onaj nebeski, vječni raj. Takvi zaboravljaju da imaju besmrtnu dušu za koju se potrebno pobrinuti ovdje na zemlji. Takvi

zaboravljaju i na starost i na konac ovozemaljskog života, na smrt. Žele iskoristiti trenutke ovog života za uživanje, za grijeh. Ne gledaju ni na bližnjega, niti ispituju svoju savijest, a nemaju nikad vremena razmišljati o konačnoj svrsi života ili o vjeri. Slični su bogatašu koji je stavio sebi za životno pravilo: Jedi, pij, uživaj! Zar se i takvima ne može dogoditi da ih dragi Bog pozove k sebi onda kad se najmanje nadaju. Kako će biti iznenađeni kad čuju pravedni Božji sud.

I mi često mislimo da još imamo pred sobom dosta godina života te da će biti vremena kad ćemo se prihvatiti ozbiljnijega vjerskog života i posvetiti više molitvi. Tko se od mladosti nije naučio i navikao svakodnevno moliti, teško da će to početi činiti u starosti.

Razmišljajmo češće o posljednjim čovjekovim stvarima: o smrti, sudu, paklu ili raju, pa ćemo sigurno mnoge riječi i djela znati ispravno reći i učiniti. Sjetimo se i one pjesmice pučkih misionara: *Život kratak a smrt stalna, njoj se ne zna dan ni čas, ako vrijeme gubiš sada, hoćeš li da imati zadnji čas.* Amen.

XXVII. NEDJELJA KROZ GODINU «C»

Kolika je naša vjera?

Apostoli su molili Isusa da im umnoži vjeru, a Isus im odgovara: "Da imate vjere koliko je zрно gorušičino, rekli biste ovom dudu (murvi): Išćupaj se s korijenom i presadi se u more! I on bi vas poslušao!" Ali ne samo apostolima, nego i svima nama mogao bi Isus isto reći. Često zamišljamo da smo dobri vjernici, ako vršimo obične naše vjerske dužnosti: idemo na sv. Misu nedjeljom i blagdanom, katkad se molimo, nastojimo da se i u obitelji moli. I time kao da zadovoljavamo onim kriterijima potrebnim da se zovemo kršćanima, vjericima.

Moramo priznati, da nas katkad obuzmu neke sumnje o vjeri, da nam se čini da je Bog daleko od nas, da ne uslišava naše molitve. Sve nam to potvrđuje Isusovu izjavu da nam je vjera još uvijek malena i slaba. Vjera zahtijeva potpuno pouzdanje u Boga, a ujedno i angažiranost za sve ono što je vjersko i Božje. Mi smo obično takvi da gledamo najprije ono što je naše, što nam materijalno koristi, što će nam biti potrebno za nas osobno ili za našu obitelj. I to stavljamo na prvo mjesto. A tek onda, nakon toga, ako imamo vremena, malo od toga vremena posvetimo Bogu.

U ovim novim vremenima modernog življenja mnogo se vremena izgubi gledajući programe na televiziji. Tada nam nije teško ni satima

sjediti gotovo nepomično i bez riječi buljiti u mali ekran. A kada bi trebalo umjesto toga samo petnaest minuta posvetiti Bogu ili Majci Božjoj i izmoliti sv. Ružarij, onda bi nam to bilo dugo i dosadno. A to nam sve govori o nedostatku naše vjere. U Bibliji je poznat slučaj kod Abrahama, koji je uz ogromnu žrtvu povjerovao Bogu i onda, kad je od njega zahtijevao da žrtvuje jedinca sina Izaka. Zbog toga je postavljen kao uzor vjernika i praocem vjere. Iako dragi Bog od nas ne zahtijeva takvu žrtvu, ipak nas mnogo puta poziva i potiče, da budemo bolji vjernici, da se više molimo, da budemo sabraniji u molitvi, da svojim primjerom i druge potičemo na bolji život.

Ne može se zahtijevati od djece da budu pobožni, ako tu pobožnost nikad ne vide niti osjete kod svojih roditelja. A sutra kada ta djeca odrastu i kad oni postanu roditelji, na isti će način i oni odgajati svoju djecu. Roditeljski primjer, bio pozitivan ili negativan, u dobru ili u zlu, najčvršće se utisne u dušu i ponašanje djece. Nastojmo, dakle, u svojim obiteljima prakticirati vjeru po molitvi, po pohađanju crkve, po raznim pobožnostima i dobrim djelima. To će biti najočitiiji znak da smo shvatili što Krist od nas zahtijeva: da živimo po vjeri u svim prilikama i kroz sve godine života. Da svoju djecu nastojimo vjerničkim životom usmjeriti prema Bogu, potičući ih na vjerski život, na prakticiranje vjere po sudjelovanju u službi Božjoj, vjeronauku i dobrom življenju. Amen.

XXVIII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

I zahvalni budite

Današnje sv. Evanđelje govori o zahvalnosti. Opisan je događaj, kad je deset gubavaca predusrelo Isusa kad je ulazio u neko selo. Gubavci nisu smjeli biti zajedno sa zdravima, nego su boravili dalje od naselja. Ta je teška bolest bila gotovo neizlječiva. Gubavci su polako u svojoj bolesti trunuli i umirali. Ako bi im se slučajno netko zdrav približio, morali su vikati: "Nečist, nečist!" i tako upozoriti zdrave da im se ne približuju i da se ne bi tko od zdravih zarazio.

Ovih deset gubavaca je doznalo za Isusa. Doznali su da Isus može izlječiti svaku bolest. Zato su se odlučili da mu pođu ususret. Iz daleka su vikali i vapili: "Isuse, učitelju, smiluj nam se!" Kad ih je Isus opazio, nije učinio kao što je običavao s drugim bolesnicima koji su mu dolazili ili koje su mu vodili da ih ozdravi. Ovim je gubavcima rekao, neka idu i pokažu se svećenicima. Takva je naime bila odredba da su svećenici mogli proglašiti

nekoga da je ozdravio od te bolesti, da se očistio od gube i da se može vratiti svojoj obitelji i u društvo. Gubavci su povjerovali Isusu i krenuli da se jave svećenicima. Tada primijete putem da su ozdravili, da su se očistili od gube. Od sreće su sigurno pohitali javiti se svećenicima, ali su zaboravili zahvaliti Isusu koji ih je izliječio. Samo jedan i to Samarijanac, kad je vidio da je zdrav, vratio se k Isusu, bacio mu se pred noge i zahvalio mu za ozdravljenje. Isus tada upita, premda je znao da su se i ostali očistili od gube: "A gdje su ona devetorica? Ne nađe li se nijedan koji bi se vratio i podao slavu Bogu, osim ovog tuđinca?"

Tim je riječima Isus htio naglasiti, da moramo biti zahvalni i Bogu i ljudima za svako dobro, koje nam učine. Nažalost se događa, da ima mnogo nezahvalnih ljudi. A trebali bismo neprestano biti Bogu zahvalni i za život i za zdravlje i za sve što smo postigli. Jer da nema Božje pomoći, sve bi nam krenulo drukčije i možda bi nam mnogo toga što poduzimamo bilo uzaludno. Dovoljno je da promislimo kako bi sve bilo lošije da nemamo zdravlja i sposobnosti za posao. Varamo se, ako mislimo da smo samo mi za to zaslužni i da nam nije potrebna neprestana Božja pomoć.

Zatim moramo biti zahvalni i mnogim ljudima. U prvom redu svojim roditeljima. A događa se, da baš roditeljima i dobročiniteljima znamo biti nezahvalni. Brzo zaboravljamo sve ono dobro, što su za nas učinili. Sve one žrtve i teškoće, koje su podnijeli, da bi nama bilo lakše i bolje. Na koji način bi se moglo dostatno zahvaliti za požrtvovnost roditelja koji se brinu za svoje bolesno dijete. A potrebno je pomoći svakom čovjeku u potrebi i nevolji. Sjećajmo se često ovog zahvalnog Samarijanca iz današnjega sv. Evanđelja i budimo uvijek zahvalni i Bogu i ljudima. Amen.

XXIX. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Ustrajna molitva

Isus nas je današnjim primjerom iz sv. Evanđelja o sucu i udovici želio poučiti, kakva treba biti naša molitva. Nepravednog suca, koji se nije bojao Boga, a nije ni za ljude mario nego samo za sebe, molila je ustrajno neka udovica da je obrani. Ona mu je stalno dodijavala pa on konačno odluči obraniti je, da mu više ne dolazi i da ga ne muči. Isus na temelju te prispodobe dodaje: "*Ne će li onda Bog obraniti svoje izabrane, koji dan i noć vape k Njemu?*"

Isus nam je tim primjerom htio naglasiti potrebu molitve i ujedno istaknuti, da molitva treba biti ustrajna, pouzdana i ponizna. Kao što je

udovica ustrajno molila suca i konačno joj je molba bila uslišana, tako i mi moramo ustrajno moliti dragoga Boga.

Ne smijemo nikada gubiti nadu, da nas Bog neće uslišati. Posebno, ako je ta molitva nešto što je ne samo materijalno nego i duhovno dobro. Mi smo obično ljudi koji se Bogu molimo kad smo ili mi osobno ili netko u obitelji u nevolji i potrebi. Tada obično molimo za neku materijalnu potrebu. Bilo bi potrebno moliti za opće potrebe, za Crkvu, za obraćenje grješnika, za mir u svijetu. A kad već za sebe molimo, da se posebno molimo za spasenje duše, da nas dragi Bog sačuva od grijeha i napasti. Vjerujemo, da dragi Bog poznaje i nas i sve naše potrebe te da će ispuniti naše molbe. Nažalost, primjećujemo da ljudi sve manje mole. Gotovo je izostala obiteljska molitva. Svi su u nekoj žurbi. Kao da već nitko nema vremena zaustaviti se i posvetiti malo vremena molitvi u sabranosti.

Osim toga ljudi gledaju samo na materijalnu korist koja je vidljiva, na ono što će im donijeti novac i zaradu. Zato nemaju vremena za ono što se naizvan ne vidi, što donosi samo duhovnu korist, što samo dušu obogaćuje i čovjeka smiruje, a to je molitva, to su sv. sakramenti, vjernički život. Zbog tog neprestana trčanja, te žurbe da se što više materijalno zaradi i postigne, često se zaboravljaju duhovne vrijednosti. Počne se tako gubiti vjera i život po vjeri. Zato Isus na kraju današnjeg sv. Evandjelja i postavlja ozbiljno pitanje: *“Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?”*

Možemo li zamisliti, kakav bi izgledao život na zemlji bez vjere? Ljudi bi postali zli, neprijatelji bez milosrđa i opraštanja, spremni činiti svakakva zlodjela. Smatrali bi da im je sve dopušteno i da nemaju nikome ni za što odgovarati. Izgubio bi se osjećaj za pravdu i istinu. Ne bi postojao nikakav zakon ni autoritet koji bi se poštivao. Bez vjere bi zaista ljudi postali neljudi. A često se čini da ljudi upravo tako provode život kao da nema vjere. Zato je na mjestu Isusovo brižno pitanje: *“Kad Sin Čovječji dođe, hoće li naći vjere na zemlji?”*

Ne dao Bog da Isus kod nas ne nađe vjeru kad dođe i pokuca. Zbog toga hranimo i branimo svoju vjeru u ovozemaljskom životu da bismo mogli dostojno stati pred Sina Božjega na Sudu. Amen!

XXX. NEDJ. KROZ GODINU - «C»

Ispravna i neispravna molitva

Isusova prispodoba o farizeju i cariniku u Hramu može nam dozvati u pamet razdiobu ljudi na one koji su kao farizej i na one koji su kao carinik. Kakvi su to ljudi poput farizeja? Veliki je broj ljudi koji su umišljeni da su oni netko i nešto. Takvi obično svaku svoju rečenicu započinju riječima: *Ja sam, Ja znam, Ja mogu...* Nikad nemaju dobru riječ ili pohvalu za drugoga. Sve oni znaju i mogu. Kao da su oni u središtu svijeta i kao da se čitav svijet samo oko njih okreće. Ali ne samo da su egoisti i egocentrični i ne samo da se sami hvale, nego nažalost znaju druge ogovarati, ocrnjivati, klevetati, kako bi sebe uzdigli, kako bi se oni pokazali boljima i ispravnijima.

Baš poput farizeja u današnjem sv. Evandjelju. On ulazi u Hram pomoliti se Bogu i ide ravno naprijed do žrtvenika. U stvari se došao hvaliti Bogu što sve čini pa da to istakne spominje kako nije kao ostali ljudi. I kad se okrenuo i otpozadi primijetio carinika, tada još posebno nadoda, kako nije kao onaj carinik.

A carinik sasvim obratno. On se ne približava žrtveniku nego stoji podalje oborena pogleda i udara se u prsa priznavajući svoju grješnost: "Bože, milostiv budi meni grješniku" Zaključak je Isusove prispodobe, da je ovaj ponizni carinik otišao opravdan pred Bogom svojoj kući, a ne oholi farizej.

Iako ima velik broj onih koji se ponašaju kao farizej, ipak se pronade i onih koji su ponizni, koji ne hlepe za prvim mjestima, koji se priznaju grješnicima pred Bogom, – slični cariniku iz sv. Evandjelja. Iako su takvi ponizni ljudi često na kraju ili izvan društva, premda oni puno ne govore niti se hvale, a mnogi od njih zaslužuju pohvalu, ipak postoji ona vječna Pravda, Božja Pravda, koja pravilno prosuđuje svakoga čovjeka. Bog ne gleda na izvan kako tko izgleda, nego iznutra kakvo mu je srce i duša. Čisto srce i plemenita duša mnogo više vrijedi u očima Božjim od svega izvanjskog. Netko može biti bogat s novcem, imanjem, možda na nekom visokom položaju s velikom plaćom, ali u duši svojoj siromah, možda teško grješan, nepošten, lukav, kradljivac, dvoličan. Premda se mnogi ljudi cijene po ovom vanjskom, često po tome kakvog je materijalnog stanja i imanja, ipak smo u dubini savjesti svjesni, da će pred Bogom dobri i pošteni imati prednost.

Čudno je ipak da uza sve to ljudi polako zaboravljaju na pravdu, istinu, poštenje, moralnost, ispravnost, poniznost, i žele se uvijek i svugdje

isticati. Mnogo puta to čine na nepošten način i na štetu drugoga. Preko drugoga laktajući se nastoje doći do veće moći i ugleda i materijalnog blagostanja.

Trebalo bi nam često čitati današnje sv. Evandjelje te zaviriti u sebe da li smo farizeji ili carinici, da li smo oholi ili ponizni, da li se hvalimo ili se kajemo, da li smo veliki samo pred ljudima ili i pred Bogom? Ponizan grešnik odlazi opravdan, uzgorit farizej ostaje neopravdan. Nama za opomenu i poticaj! Amen.

XXXI. NEDJELJA KROZ GODINU - «C» Nisam došao radi pravednika

Današnje sv. Evandjelje govori o nadcariniku Zakeju. Zakej je želio vidjeti Isusa. O Njemu je mnogo čuo, ali Ga još nije vidio. Pružila mu se prilika kad je Isus došao u njegov grad Jerihon. Međutim je silno mnoštvo ljudi okružilo Isusa. Zakej je bio niska stasa Da bi Isusa vidio, potrčao je naprijed i popeo se na smokvu da Ga s visoka pogleda. A Isus, koji je tuda prolazio, zaustavio se kod smokve, pogledao gore prema Zakeju i rekao mu: *“Zakeju, žurno siđi! Danas mi je proboraviti u tvojoj kući.”* Zakej siđe i radosno primi Isusa u svoju kuću. On, koji je samo želio vidjeti Isusa, sada će se u Isusovoj blizini najbolje uvjeriti tko je Isus. Taj susret s Isusom silno je djelovao na nadcarinika Zakeja, o kojem ljudi nisu imali baš dobro mišljenje. Čak su primijetili i zamjerali Isusu kad je otišao Zakeju: *“Čovjeku se grešniku svratio!”*

A upravo će Isus izjaviti, da nije došao zbog pravednika, nego zbog grešnika. Ovaj će susret s Isusom na nadcarinika Zakeja toliko djelovati, da će se Zakej potpuno obratiti. Sve što je nepravedno učinio, sada će popraviti. Siromasima će dati polovicu imanja. Onima koje je prevario vratit će četverostruko. Zato su kao zaključak obraćenja bile Isusove riječi: *“Danas je došlo spasenje ovoj kući...!”*

Primjer nadcarinika Zakeja i nas potiče ponajprije da se susretnemo s Isusom. Gdje sve možemo Isusa naći? Njegovu riječ čujemo u sv. Evandjelju. On je prisutan u Euharistiji. Ako želimo k Njemu doći kao grešnici poput Zakeja, tada Ga možemo potražiti i naći u sakramentu pomirenja u sv. Ispovijedi, gdje će nam oprostiti grijehe i vratiti milost u duši i mir u savjesti. Zakej je imao hrabrosti primiti Isusa u svoju kuću. Bilo bi lijepo da i mi rado primimo Isusa u svoju dušu u sakramentu sv. Pričesti. Gdje je Isus tu se osjeća radost i blagoslov.

I mi poput Zakeja potražimo Isusa, posebno u Crkvi. Neka nas pogleda i potakne kad nam rekne: *“Blago onima koji su pozvani na Gozbu Jaganjčevu”*, da se rado odazovemo i primimo ga u svoju dušu. Da i mi čujemo u duši Njegove riječi: *“Danas je došlo spasenje ovoj duši!”*

Nažalost se događa, da izbjegavamo susret s Isusom. Koliko puta bi Isus želio doći k nama i donijeti spasenje našoj savjesti, našem srcu. A mi ostajemo gluhi na Njegov poziv. Kao da nam se ne sviđa što bi Isus očistio našu dušu od grijeha i obogatio je svojom milošću. Želimo provoditi svoje dane u učmalosti svakodnevnih svojih slabosti. Ne želimo da u dušu našu uđe Božje svjetlo i da nam duša zasja obasjana Kristovim svjetlom ljubavi i milosti. Neprestano propuštamo šansu da Isus bude s nama i u nama, te donese svoj blagoslov i nama i svima koji su s nama povezani, bilo obiteljski, bilo prijateljski. Susret s Isusom je uvijek blagoslov za svakoga. Zakejev primjer ohrabruje i potiče. Amen.

XXXII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Novost uskrsnuća

Osim farizeja, koji se obično spominju u sv. Evanđelju, postojali su kod Židova i saduceji. To je bila političko-vjerska stranka koja je služila rimskoj vlasti i bila liberalnija u tumačenju Božjega zakona. Saduceji su govorili, da nema uskrsnuća mrtvih. Farizeji su propovijedali uskrsnuće mrtvih. I Isus je također propovijedao o uskrsnuću, a Njegovo će uskrsnuće postati temelj vjere u Boga.

Saduceji su se htjeli suprotstaviti i narugati Isusu. Iznijeli su primjer žene i sedmero braće. Žena se udala za najstarijeg brata, koji je umro bez potomstva. Tada se ona uda za drugog brata, ali je i ovaj umro bez potomstva. A tako isto je bilo i s trećim, četvrtim, petim, šestim i sa sedmim bratom. Svima je bila žena. Svi su umrli prije nje. Nijedan nije ostavio potomstvo. Na kraju je umrla i žena. I saduceji, misleći se našaliti s Isusom, upitaju Ga: *“Kojem će od braće pripasti ta žena o uskrsnuću, jer su je sedmorica imala za ženu?”* Isus je riješio to njihovo pitanje izjavom: *“Djeca se ovog svijeta žene i udaju. No oni koji se nađoše dostojni onog svijeta i uskrsnuća od mrtvih, niti se žene niti udaju...Anđelima su jednaki...”*

Tim je riječima Isus ne samo ušutkao saduceje, nego je otkrio tajnu uskrsnuća mrtvih i vječnog blaženstva na nebu. Anđeli gledaju u nebu Boga i potpuno su sretni. A tako ćemo i mi biti sretni nakon smrti, ako

dođemo u blaženu vječnost. U tome će biti potpuna sreća svakoga čovjeka, jer u Bogu će biti ispunjene sve želje. Ove zemaljske radosti samo su predokus onoga što nas čeka. A sve što na ovom svijetu trpimo i podnosimo zaslužno nam može biti za tu vječnu sreću s Bogom. Sveci su znali prezirati sve zemaljsko, da bi postigli nebesko i vječno. Možda nas ljude privlači samo ovo što je zemaljsko, materijalno i prolazno. Ni ne pomišljamo, da nam je sve ovdje na zemlji dano, da bismo se tim koristili ne samo za postizanje zemaljskih ciljeva nego u prvom redu za vječni cilj, za spasenje svoje duše i za sretnu vječnost kod Boga.

Da bismo to postigli, potrebna je vjera i život po vjeri. Potrebno je živjeti po Božjim zapovijedima i po zapovijedi ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Razočarati će se oni koji na to zaboravljaju. Potrebno je kroz naš život češće pobuđivati vjeru u uskrsnuće i život vječni. Isus je svojom smrću i uskrsnućem to potvrdio. A sveti je Pavao naglasio: *“Ako nema uskrsnuća mrtvih, ni Krist nije uskrsnuo. Ako pak Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera naša”*. Mi kao vjernici katolici ponavljajmo često ono što molimo na kraju Vjerovanja u sv. Misi: *Vjerujem u uskrsnuće mrtvih i život vječni. Amen.*

XXXIII. NEDJELJA KROZ GODINU - «C»

Kada će biti i kakav Sudnji dan?

U današnjoj preposljednjoj nedjelji u crkvenoj godini sv. Evandjelje govori o tome što će se dogoditi na kraju svijeta i ovoga vijeka. Isus nas ne želi uplašiti, nego upozoriti da ustrajemo u vjeri. Svojom ćemo se postojanošću spasiti.

Isus je najprije prorekao sudbinu Hrama u Jeruzalemu, kojemu su se svi divili. Rekao je, da će doći dani kad neće ostati ni kamen na kamenu nerazvaljen. I zaista se to dogodilo tridesetak godina nakon Isusova uzašašća na nebo, kako to opisuje rimski pisac Josip Flavije. Jeruzalem je bio osvojen za vrijeme rimskoga cara Vespazijana i Tita, ljudi su bili zarobljeni i Hram razoren tako, da zaista nije ostao ni kamen na kamenu nerazvaljen. To je bilo s jeruzalemskim Hramom. Ali Isus u današnjem sv. Evandelju govori o svršetku svijeta i spominje znakove koji će tome prethoditi.

Isus nije označio vrijeme kad će se taj svršetak dogoditi. Čak je jednom spomenuo, da to nitko ne zna, ni anđeli ni Sin, nego samo Otac, Bog Otac. Uvijek se, međutim, nađe onih koji počnu uvjeravati i sebe i

druge, da je blizu kraj svemu. Obično tada iznose, kako je Isus naveo, da će biti ratovi, ustat će narod protiv naroda, da će biti potresa i gladi i pošasti. Takvi ljudi te strahote spominju uz kraj tisućljeća ili kakve godine. Bilo je takvih naučavanja, da su sljedbenici neke sekte znali odrediti točno vrijeme i godinu kad će biti kraj svijeta. Kad bi ta godina došla i prošla, a da se ništa posebno nije desilo, počeli bi ponovno tražiti neku novu godinu.

Isus upozorava i apostole i one koji su išli za Njim, da se ne daju zavesti od takvih, koji će čak govoriti u Isusovo ime. Događati će se strašne stvari. Bit će progona. Čak će i najbliža rodbina u tome sudjelovati. Bit će i ubojstava. Mnogi će zbog Isusova imena biti omraženi. Ipak uza sve to, Isus ohrabruje svoje sljedbenike, i sve nas, da se zbog svega toga ne bojimo. Spasiti ćemo se svojom postojanošću. Isus želi da budemo čvrsti i postojani u vjeri. Da nas vanjske okolnosti i neprilike ne pokolebaju, već da se uzdamo u Isusa. On će nam dati mudrost kojoj se neće moći suprotstaviti nijedan naš protivnik.

Čovjek koji u sebi nosi Božju milost, Božju mudrost, nadvladati će sve protivštine. Znat će dobro razabrati znakove vremena, ali se neće ničega plašiti, jer tko je s Bogom povezan ovdje na zemlji, ostaje mu još viša radost da s Bogom bude i u vječnosti. Sudnji dan će biti najveća nagrada svima onima, koji su život na zemlji provodili kao pripremu za vječnost. Čovjek koji u sebi nosi Božju milost, Božju mudrost, nadvladat će sve protivštine. Zato se ne treba bojati ničega, pa niti onoga što će donijeti Sudnji dan. Tko ostane postojan u vjeri, njegova će postojanost biti od Boga nagrađena vječnim životom. Amen.-

XXXIV. NEDJELJA KROZ GODINU - KRIST KRALJ

Kraljevstvo pravde, ljubavi i mira

Zadnja je nedjelja crkvene godine. Crkva slavi blagdan Krista Kralja. Blagdan je ustanovljen u vrijeme, kad su mnoga zemaljska kraljevstva prestala postojati i kad su zamijenjena demokracijama. Zašto je Crkva upravo tada naglasila blagdan Krista Kralja? Zato što Krist nije kralj kao što su to zemaljski kraljevi. Njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Njegovo kraljevstvo ima i posebne oznake: to je kraljevstvo istine i života, kraljevstvo milosti i svetosti, kraljevstvo pravde, ljubavi i mira.

Biti članom Kristova kraljevstva znači nositi u sebi, u svojoj duši, u svom srcu, sve te oznake, sve te kreposti. Krist i želi biti kraljem ljudskih

srdaca, želi da u ljudskim dušama bude Njegova milost, da već ovdje na zemlji budemo sveti, kao što je i On svet.

Kristovo se kraljevstvo razlikuje od zemaljskih kraljevstava, jer Isus Krist Kralj nije samo čovjek, nego i Bog. On nam ne obećava sreću na zemlji, nego nam govori o svom nebeskom kraljevstvu, gdje ćemo biti vječno sretni. U Kristovom kraljevstvu nema laži, nema smrti. Isus je za sebe rekao, da je On Put, Istina i Život. On želi i naše duše oživjeti po milosti i činiti nas svetima. Svi oni koji žive u milosti, posebno po svetim sakramentima, već idu putem svetosti. A Svi sveti su već dionici Kristova kraljevstva na nebu.

Stube kojima se treba penjati da dođemo do Kristova prijestolja jesu pravda, ljubav i mir. Svjedoci smo brojnih nepravdi koje su se činile i pojedincima i čitavom našem narodu. Dovoljno je spomenuti svijetli lik našeg blaženog kardinala Alojzija Stepinca. Koje je sve nepravde morao podnositi, a zajedno s njim i sav hrvatski vjernički narod. Vjera nas ipak neprestano potiče na opraštanje i na ljubav prema svakom čovjeku pa i neprijatelju. Nad Isusovom glavom na križu bilo je ispisano: *Isus Nazarećanin Kralj Židovski*. S tog prijestolja, s križa, Isus je dao poruku svima: *"Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!"* Samo po opraštanju i ljubavi možemo opet postići mir. Mir u duši, mir s bližnjima. I širiti vrijednost i ljepotu mira oko sebe.

Kristovo kraljevstvo ovdje na zemlji je u ljudskim dušama, u mirnim savjestima, u međusobnoj ljubavi. Kad se to postigne onda je lako shvatiti veličinu i značaj današnjega blagdana Krista Kralja. To je na kraju svog života shvatio i desni dobri razbojnik, koji je s Isusom bio razapet na Kalvariji. Nakon ružnih riječi koje je uputio Isusu zli razbojnik, čuo je Isus vapaj dobrog razbojnika: *"Isuse, sjeti me se kada dođeš u Kraljevstvo svoje!"* Na tu molbu Isus će odgovoriti: *"Zaista ti kažem: danas ćeš biti sa mnom u raj!"* Kako bismo i mi rado od Isusa čuli te riječi *"Danas ćeš biti sa mnom u raj!"* Amen.